

βλέμματα εἰς τὰς κυρίας, αἱ ὁποῖαι προκύπτουν ἀπὸ τὰς θυρίδας, τρέχουν νὰ σὰς προσφέρουν ἕν πυρεῖον προτοῦ νὰ τὸ ζητήσετε, ἐνῶστε ἀπαντοῦν μὲ στίχους εἰς τινὰ ἐρώτησίν σας, καὶ εἶνε ἱκανοὶ ἀκόμη νὰ γελᾶσεν διὰ νὰ σὰς δεῖξουν τοὺς λευκοὺς τῶν ὀδόντας.

Ἀπὸ τὴν Ρινκοναδαν ἀρχίζει νὰ φαίνεται, εὐθὺς πρὸς τὴν σιδηροδρομικὴν γραμμὴν, τὸ κωδωνοστάσιον τῆς Μητροπόλεως τῆς Σεβίλλης, καὶ δεξιὰ, ἐκεῖθεν τοῦ Γουαδάλκιβίρου, οἱ ὠραῖοι ἐλαιόφυτοι λόφοι, εἰς τοὺς πρόποδας τῶν ὁποίων κεῖνται τὰ ἐρείπια τῆς Ἰταλικῆς.

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

FRÉDÉRIC DE SPENGLER

Ο ΝΑΔΙΡ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΑΡΑΒΙΚΟΝ

Ὁ σείκ Μουράτ ἐσέλωνεν, ὁ ἴδιος, τὸν ὠραῖον ἀρχαϊκὸν τοῦ ἵππου.

Ἐθώπευε τοὺς μαύρους ὀπισθίους πόδας τοῦ ἵππου, ὅστις ἐξέπεμπε χρεματισμὸν ἀνυπομονησίας καὶ χαρᾶς.

Ὁ Μουράτ ἤρχισε νὰ τῷ ὁμιλῇ :

— Γενναῖέ μου Ναδὶρ, εἶπε, πηγαίνουμε στὸν πόλεμο. Θὰ κυνηγήσωμε τὸν Εὐρωπαῖο πού ἤλθε νὰ μολύνῃ τὸ ἅγιο χῶμα τῆς πατρίδος μας. Θὰ λυτρώσωμε τὸν ἀγαπημένον τόπον ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς ποὺ θέλουν νὰ μᾶς τὸν πάρουν. Θὰ πλύνῃς τὰ πόδια σου στὸ αἷμά των. Τὰ σώματά των θὰ στρωθοῦν γιὰ νὰ πατῇς ἐπάνω. Πόσο εἶσαι ὠραῖος, Ναδὶρ ! Πές μου, θυμᾶσαι τὴν ὠραία Σουλεϊμὰ μὲ τὸ ἀλαβάστρινον τὸ στήθος ; Εὐτύχῃς νὰ τὴν φέρῃς στοὺς ὤμους σου. Τὸ λευκὸ τῆς σῶμα ἀναπαύθηκε στὴ ράχι σου. Τὸ χέρι τῆς ἐχάιδευσε τὴν χαίτην σου. Τὰ κορμὰ τῆς χεῖλη φίλησαν τὸ μέτωπό σου. Τί τιμὴ γιὰ σέ, Ναδὶρ ! Θὰ τὴν ξαναῖδῃς ὕστερ' ἀπὸ τὸν πόλεμον, θὰ τὴν ξαναῖδῃς καὶ θὰ σὲ χαϊδεύῃς. Καὶ ὁ κύριός σου θὰ σὲ ζηλεύῃ ὅταν θ' ἀγκαλιάζῃ τὸ κεφάλι σου μὲ τὰ μαρμαρίνα τῆς χέρια κ' ἐγγίξῃ τὸ πρόσωπό σου τὰ στήθη τῆς. Θὰ σοῦ ἀγοράσω λουριὰ κεντημένα μὲ μεταξὺ καὶ χρυσαφί. Ἡ Σουλεϊμὰ θὰ σὲ καθαλιεύσῃ, καὶ θὰ φρίξῃς ἀπὸ εὐχαρίστησιν ὅταν αἰσθανθῇς ἐπάνω σου τὸ ἀπαλό τῆς σῶμα.

Αὐτὰ ἔλεγεν ὁ σείκ, καὶ κατ' αὐτὸ τὸ διάστημα εἶχε περატώσει τὰς παρὰσκευάς του.

Ἐπήδησεν ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ ἵππου του, ὅστις ἀπεμακρύνθη ἐν καλπασμῷ.

Ὅτε εὐρέθη ἐπὶ κεφαλῇς τῶν ἀνδρῶν του, κατηθύνθησαν πρὸς τὸν ἐχθρόν.

Ὁ Μουράτ, κατὰ τὴν μάχην, ἐπεφαίνετο παντοῦ ὅπου ὁ κίνδυνος ἦτο μᾶλλον ἄμεσος.

Ὁ Ναδὶρ ἐβάδιζεν ἀνασείων τὴν χαίτην του.

Αἰφνης σφαῖρα τὸν προσέβαλε. Κατέπεσεν ὑπὸ τὸν κύριόν του.

Ἐκεῖνος εὐθὺς ἐπήδησε κατὰ γῆς καὶ ἀνήγειρε τὸν ἵππον.

Εἶτα τὸν ἔσυρεν ἡπίως, διὰ τῆς χειρὸς, ἐξω τῆς γραμμῆς τῆς μάχης. Ἐξέλεξε μέρος ἑρπυριῶδες καὶ σκιερὸν· ἐκεῖ ἐσταμάτησε τέλος ἵνα ἐξετάσῃ τὸ τραῦμα τοῦ ἵππου του. Ἦτο θανάσιμον.

Ὅτε εἶδεν ὅτι οὕτως εἶχε τὸ πρᾶγμα, ὁ Μουράτ περιεπτύχθη τὸ εὐγενὲς ζῶον καὶ τῷ εἶπεν αὐτὰς τὰς λέξεις :

— Ναδὶρ, ἐπληρώθης ἐπικίνδυνα. Ποτὲ πλέον δὲν θὰ ξαναῖδῃς τὴν ὠραία Σουλεϊμὰ. Σ' εὐχαριστῶ, Ναδὶρ, γιὰ τὴν καλὴν σου τὴν ὑπηρεσίαν. Συγχώρεσέ με ἂν σοῦ κἀνὼ κακό.

ἀλλὰ πρέπει, ἀλλοῖμονο ! γιὰ νὰ σὲ ἀπαλλάξω ἀπὸ χειρότερᾳ θανά. Στὸ τέλος, σοῦ ὁρκίζομαι, καὶ μάρτυς μου ὁ Ἀλλάχ, πῶς θὰ σὲ ἱκανοποιήσω.

Αὐτὰ εἰπὼν ὁ σείκ, ὥπισθεχώρησε κατὰ τινὰ βήματα, ὕψωσε τὸ ὄπλον του ἐν τάχει, ἐσκόπευσε καὶ, διὰ μιᾶς διαπέρασε τὴν καρδίαν τοῦ Ναδὶρ.

Ὁ ἵππος ἔπεσε νεκρός. Ὁ Μουράτ ἐστράφη καὶ ἀπεμακρύνθη μεγάλαις βήμασιν.

Ὁ θόρυβος τῆς μάχης ἐξηκολούθει.

Ἐπλησίασε καὶ ἀνέλαβε θέσιν εἰς τὰς τάξεις.

Ἰππεῖς τινες ἐζήτησαν νὰ τῷ παρὰχωρήσωσι τοὺς ἵππους τῶν.

Ἀπεποιήθη.

Ἐπολέμει πῆχ', καρδοκῶν τὴν στιγμὴν τῆς ἐκδικήσεώς του.

Ἡδυνήθη νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὰς τάξεις τῶν ἐχθρῶν καὶ νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὸν ἀρχηγόν τῶν Εὐρωπαίων.

Αἰφνης, εἰσώρμησε φρικῶς καὶ σκιρτῶν.

Ἐπέπεσεν ὀρμητικὸς τοῦ ἵππου τοῦ στρατηγεῦ.

Ἐκεῖνος ἐπτοημένος ἐζήτησε ν' ἀπαλλαγῇ αὐτοῦ, ἀλλ' ὁ Μουράτ, διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τῷ περιέβαλε τὸ σῶμα καὶ τῷ παρέλυσε τὰς κινήσεις τῶν βραχιόνων· διὰ τῆς ἄλλης ἔσυρεν ἐγχειρίδιον καὶ τὸ ἐβύθισεν εἰς τὸν κόλπον τοῦ ἵππου. Τὸ ζῶον ἐσκιρτήσε καὶ ὤρμησε πρὸς τὰ ἐμπρός. Ὁ σείκ, μὲ τὴν ἰδιαίτησιν εἰς τοὺς Ἀραβὰς εὐλυγισίαν πιθήκου, διηύθυνε τὸ ζῶον μὲ τὰ γόνατα του καὶ τὸ ἔφερε μέχρι τοῦ μέρους ὅπου εὐρίσκετο τὸ λείψανον τοῦ Ναδὶρ.

Φθάσας ἐκεῖ, ἐπήδησε κατὰ γῆς, ἔδραξε τὸν ἵππον ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ καὶ τὸν ἠνάγκασε νὰ γονυπετήσῃ.

Κατόπιν δρᾶξας τὸν εὐρωπαῖον ἀρχηγόν, χωρὶς ἐκεῖνος νὰ δύναται νὰ κάμῃ κίνημά τι πρὸς ὑπεράσπισίν του, ἐξέβαλε σκηνίον ἀπὸ τοῦ θυλακίου καὶ τὸν ἔδεσεν ἐπὶ δένδρου.

Τότε ἐπλησίασε πρὸς τὸν ἵππον καὶ τρεῖς φορὰς ἐπανειλημμένως τῷ ἐβύθισε τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὸ στήθος.

Κῦμα αἱμάτων ἀνέβλυσε.

Τὸ πτωχὸν ζῶον δὲν ἐξῆ πλέον.

Ὁ Μουράτ ὕψωσε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀπαγγέλλων τὰ ἐξῆς :

— Μάρτυς μου ὁ Προφήτης ὅτι ἐκράτησα τὸν ὄρκον μου.

Στραφεὶς εἶτα πρὸς τὸν Εὐρωπαῖον, τὸν ἔλυσε καὶ τῷ εἶπεν :

— Οἱ δοῦλοί σου ἐσκότωσαν τὸ ἄτι μου, τὸν Ναδὶρ μου· ἐξεδικήθηκα σκοτώνοντας τὸ παληχλόγόν σου. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ποῦ αὐτὸ τὸ ζῶον ποῦ τὸ κἀνεις γιὰ ἄλλο, δὲν ἄξιζε τὸ δικό μου. Ἀλλ' αὐτὸ μὲ φτάνει, καὶ τοῦ φτάνει καὶ τοῦ Ναδὶρ. Τὸ ξέρω. Μπορεῖς νὰ φύγῃς ἄφοβα, τώρα. Δὲν θὰ σὲ πειράξω ὥς ποῦ νὰ γυρίσῃς στοὺς δικούς σου. Τότε, θὰ ἔλθω, οἱ στρατιῶταί σου θὰ φύγουν σὰν κουνέλια, καὶ θὰ ἔλθω νὰ σοῦ ξεριζώσω τὴν καταραμένην σου καρδίαν, νὰ τὴν δώσω στοὺς στρατιῶτάς μου γιὰ νὰ τὴν ρίξουν στοὺς χοίρους.

Αὐτὰ εἰπὼν, ὁ σείκ ἐστράφη καὶ ἔνευσε πρὸς τὸν ἄλλον ὅτι ἠδύνατο ν' ἀπεμακρυνθῇ.

Ἀλλὰ μόλις προῦχώρησε βήματά τινα, καὶ ἠσθάνθη τὸν χάλυθα ἐγχειρίδιον βυθισθέντα μεταξὺ τῶν ὤμων του.

Ἐκυλίσθη κατὰ γῆς αἰμόφυρτος.

Ὁ Εὐρωπαῖος ἐπλησίασε μὲ μειδίημα ἐπὶ τῶν χειλέων.

Ὁ Ἀραβὶς ἐστράφη, ἀνεσηκώθη ἐπιπόνως ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνός του καὶ, ἐν ὑστάτῃ προσπάθειᾳ, τὸν ἔπτυσσε κατὰ πρόσωπον.

Ὁ ἄλλος ἐγένετο πελιδνός, ὕψωσε τὸν πόδα καὶ μὲ τὴν πτέρναν του συνέτριψε τὸ πρόσωπον τοῦ θνήσκοντος !
